

Arrest

nr. 108 945 van 3 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 25 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Meral KALIN, die loco advocaat Anouk BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Brecht HEIRMAN, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 april 2013 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Bij beslissing van 25 april 2013 werd de aanvraag niet in overweging genomen, onder een bijlage 13quater. Diezelfde dag werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten, onder de bijlage 13quinquies, bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Dat is de eerste bestreden beslissing.

Op 25 april 2013 oordeelde de gemachtigde van de Staatssecretaris, bij toepassing van artikel 74/6, § 1 bis, 9° van de vreemdelingenwet, dat de vasthouding van verzoekende partij noodzakelijk is om een effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen, onder bijlage 39bis.

Dat is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de Raad niet bevoegd is om te oordelen over de wettigheid van de administratieve vrijheidsberoving.

Artikel 71, tweede lid bepaalt:

"De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden."

Gelet op de exclusieve bevoegdheid die aan de raadkamer van de correctionele rechtbank wordt toegekend om uitspraak te doen over de wettigheid van de maatregel tot administratieve vrijheidsberoving, is de Raad niet bevoegd daaromtrent uitspraak te doen.

Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

2.2. Artikel 39/56, eerst lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet enkel voor de Raad worden kunnen gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De bestreden beslissing werd genomen bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, die luidt als volgt:

*"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"*

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en zoals in werking getreden op 27 februari 2012, blijkt de gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om, wanneer de vreemdeling zich bevindt in één van de gevallen zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980, die vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In voorliggend geval verblijft verzoeker op het grondgebied van het Rijk zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en een geldig visum, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze vaststelling is voldoende om tot de bestreden beslissing te komen en wordt door verzoeker overigens niet betwist..

Daaruit volgt dat hij geen nuttig effect kan sorteren bij de gevorderde nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien de minister of zijn gemachtigde in dat geval niets anders vermag dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De minister of zijn gemachtigde kan enkel op een wettige wijze af zien van het geven van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten in het geval wanneer een hogere rechtsnorm zou worden geschonden door de afgifte van dat bevel aan de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Onder het enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2, 3, en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Hij beperkt zich bij de summiere toelichting van de opgeworpen schending van artikel 2 en 3 EVRM tot loutere verklaringen, zonder een begin van bewijs aan te brengen dat hij, ten gevolge van de uitvoering van de eerste bestreden beslissing, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met die bepaling. Zijn betoog is gesteund op een louter hypothetisch risico op een schending van zijn grondrechten.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 2 en 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat die bepalingen worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 1 05 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Verzoeker betoogt: *“Dat de tegenpartij in casu artikel 3 van Het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens schendt, verdrag waarop elke aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gebaseerd wordt; Dat er wordt opgemerkt dat er is een risico van zelfmoordpoging in de kant van de verzoeker is; Dat er is ook een oorzakelijk verband tussen de gezondheid van mijn verzoeker en zijn land van herkomst; Dat op basis van dit verband, geen medische zorg in het land van herkomst van de verzoeker kan effectief zijn; Dat de verzoeker zonder inkomen in zijn land van herkomst is, zo kan hij niet toegang hebben tot noodzakelijke medische zorg als zij zouden worden beschouwd in hun land van herkomst; Dat de tegenpartij inderdaad in het kader van de bestreden beslissing geen stelling neemt betreffende de grond van de aanvraag van de verzoeker; Da er dus met de gezondheidstoestand van de verzoeker rekening gehouden dient te worden om de bestreden beslissing teniet te doen.”*

Het loutere gegeven dat een beroep tot nietigverklaring, gericht tegen een beslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, hangende is, belet niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden gegeven, gezien de wet niet in een schorsende werking van een dergelijk beroep voorziet. Evenmin leidt dit loutere gegeven ertoe dat een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM aanwezig zou zijn ten gevolge van dat bevel om het grondgebied te verlaten. In casu laat verzoeker na enig concreet, gestaafd element aan te brengen dat een begin van bewijs kan vormen dat het bedoelde risico aanwezig is.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 2 en 3 EVRM.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC